

R. Maister: Kraški piloti

Vi večni hrastovi piloti,
ki kažete v lagunah pot,
da mrak krmarja ne premoti
in brod ne sede mu na prod —
od kod?

Iz zemlje trepetlike in cipres
tak grčav ne poganja les.
Kaj ne: vas Benečan za hlodom hlod
tam s Krasa zvlekel je v svoj skrivni mokri kot?
Ste zrasli ob devinski skali?
Ste v Črnem Hribu, na Grmadi stali?

Vse eno kje — če tam, če tod —
saj Kras je Kras!... Starine ve častite:
stoletja vam je burja prsi klala,
stoletja glodal val stopala,
stoletja oblastni dož vam bil gospod —
pobral je doža čas, požel za rodom rod,
svetèga Marka ladje so razbite,
a vi, leseni Kraševci — stojite!

In — živi kraški vi piloti,
držite trdno, kakor hrast z Grmade?
In v skalah vaši sokoliči? — Se godé?
Imajo stara gnezda radi?
Jim krempeljčki in kljunčki se ostré?
In stezajo in vadijo peroti,
da bodo švigali čez mračna tla
— od Nanosa do Jadrana —
in vikali: «Bo svit... bo svit... svit svit!

B. Borko: Borisav Stanković

Z vidika zapadnjaka, ki se je naveličal umotvorov sodobne
čedalje bolj izkonstruirane, umstvene in ritmu prirodnega
življenja odtujene književnosti, utegne biti Balkan eno iz-
med onih evropskih zakotij, kjer ima instinkt še prosta pota in
kjer človek ni mehanizem s točno premišljeno socialno in inte-
lektualno funkcijo, marveč bitje iz mesa in krvi. Zato se sve-
tovna književnost nadeja od balkanskih literatur izvirnih, svoje-